

Завжди мріяв стати військовим...

Нещодавно Президент України Петро Порошенко підписав указ про нагородження Валентина Ничвидюка орденем «За мужність» III ступеня (посмертно). Валентин загинув у листопаді 2017 року в зоні проведення антитерористичної операції. Рішенням Виконавчого Комітету Конотопської міської ради № 323 від 22 грудня 2017 року йому присвоєне звання почесного громадянина м.Конотоп. Вихованці гуртка «Юні журналісти-краєзнавці» Конотопської станції юних туристів зустрілися з матір'ю героя Ніною Андріївною Ничвидюк і попросили її розповісти про сина.

– Скажіть будь ласка, Ніно Андріївно, Валентин народився в Конотопі?

– Ні, життя склалося так, що наша родина переїхала до Конотопа, коли Валентину виповнився один рік, у жовтні 1990 року. Народився він у Чернігівській області, в селі Черешеньки.

– Яким він був у дитинстві? Маю на увазі риси характеру, захоплення...

– Як усі діти того часу. Це був період розпаду Радянського Союзу, створення незалежної держави Україна. У сина в дитинстві не було нічого незвичайного. Навчався у звичайній школі, у звичайних вчителів, виховувався звичайними батьками. Можливо, був дещо більш непосидючим. Ще в дитячому садочку вихователі радили віддати його до якоїсь спортивної секції, тому що тільки-но виходив на вулицю, як намагався відшукати якісь знаряддя чи пристрої для заняття спортом. Робив гімнастику, підтягувався.

– Що залишилося в пам'яті від навчання Валентина у школі?

– Був звичайним учнем. Пам'ятаю щоденник з двійкою, захований за батареєю парового опалення. Чився Валентин у міській СШ № 2, у класі з поглибленим вивченням англійської мови. Відмінником не був, проте факт вступу до університету і навчання там свідчить про отримання

Валентин Ничвидюк з батьками

необхідних знань у школі. Про школу та вчителів, які в ній працювали, у мене залишилися тільки теплі спогади.

– Валентин самостійно обрав фах чи хтось був для нього прикладом?

– З вибором професії у нас була складна ситуація. Валентин з дитинства мріяв стати військовим. Мій чоловік був військовим, і хлопець з дитинства приміряв його військову форму. Я пам'ятаю, як син просив мене нашивати на його светр погони. Вдома він ходив з погонями, до дитсадка йшов з парадним паском батька. Була також кокарда на шапці. Іншої форми він не визнавав.

Після школи Валентин мріяв вступити до військового училища. Ми з батьком заперечували, тому що українська армія тоді практично розвалювалася. Випускники військових училищ не отримували скерувань на місце служби. Все-таки знайшли

компроміс: Валентин вступає до університету внутрішніх справ на факультет внутрішніх військ, отримує диплом правознавця.

Після університету Валентин пішов на службу до внутрішніх військ, прослужив там кілька років. Подальшій службі завадило здоров'я. Ще з дитинства син до свого здоров'я ставився легковажно. Зокрема, на ногах двічі переніс запалення легень. Це, зрештою, спричинило захворювання астмою. Певний час лікарі навіть не могли поставити діагноз, лише в інституті фізичної медицини визначили хворобу. Валентин був звільнений з війська і потім чотири роки працював у колекторській компанії у місті Київ. Остання посада – заступник начальника департаменту з примусового стягнення боргу.

Але бажання повернутися на службу його не полишало. У березні 2014 року син говорив: «Якби я знав, що в Україні буде

така ситуація, я ніколи не пішов би з військової служби». Він ухопив військовий квиток і пішов до військкомату. Там йому відмовили, посилаючись на висновок медичної комісії. І наголосили, що в разі необхідності його обов'язково мобілізують. Зрештою, в 2016 році він звільняється з посади, знову йде до військкомату і правдами й неправдами поновлюється на військовій службі.

– Чи були у Валентина якісь захоплення, хобі?

– Син займався спортом. Він свого часу відвідував секцію кікбоксингу, мав перший розряд з цього виду спорту. Крім того, Валентин багато читав. Читав історичну та військову літературу. Повністю перечитав батькову бібліотеку. Можна сказати, що професія і хобі тісно переплелися в його житті.

– Ніно Андріївно, розкажіть будь ласка про його родину – дружину та доньку...

– Валентин мав дружину Ірину та доньку Єву. Онука – наша улюблениця і наш біль. Я вдячна синові за Єву – тепер ми відчуваємо, для кого треба жити.

– Чи друзі сина сьогодні контактують з Вами?

– Так. Ті, хто товаришував з Валентином у Конотопі, не забувають нас з чоловіком. Телефонують, турбуються про нас. Його київських друзів та бойових побратимів ми практично не знаємо. Єдиний виняток – Анатолій Вісич, який був з Валентином на останньому завданні, з котрого син не повернувся. Фактично син ціною свого життя зберіг життя Анатолію. І сьогодні мій чоловік та Анатолій спілкуються по телефону.

– Дякую за розмову.

Спілкувалася Діана ТИХОНЕНКО,
вихованка гуртка
«Юні журналісти-краєзнавці»
Конотопської станції юних туристів.